

PROLOOG

In het midden van de kamer steekt op de vloer een ovale schaduwvlek zo groot als een hoofdkussen af tegen de lichte houten planken. Daarboven hangen vier blote voeten, twintig tenen, stil in de lucht. Haar benen zijn om hem heen geslagen. Zijn lichaam is met dat van haar verstrengeld tot één planeet van vlees en bloed. Trage rotatie. Door de luxaflex gefilterde streepjes zonlicht strelen over zijn billen. Zweetdruppeltjes flonkeren op haar onderrug. Zijn schouders glanzen. Hun lippen drukken op elkaar. Ogen gesloten. Daarboven is het wit van het plafond in het halfduister zo donker als een maanverlichte lucht. In het midden van het melkwegstelsel van het eenkamerappartement hangt, langzaam draaiend, nauwelijks bewegend, haast lichtgevend, een huidkleurig hemellichaam; ruim een meter zwevend boven de grond.

WONDERLIJK — ONMOGELIJK

EERSTE BIBLIOTHEEK [25 JUNI]

‘Voor welk boek kom je?’ vraagt de bibliothecaris, en ik antwoord nog voordat ik erover na kan denken: ‘De *Kamasoetra*.’

Ik word door een art-decotrappenhuis geleid en in een privéleeskamer alleen gelaten. Ik hoef geen boek, ik wil slechts een plekje met airconditioning, uit de drukte van de stad, uit de hitte van de zomerdag, uit het eenkamerappartement van Steven en Bird bij wie ik logeer, mijn vrienden die de hele dag de kamer bezetten — niet met spullen, maar doordat ze voortdurend met elkaar vrijen. Ik zou willen dat ik dat kon. Nietsdoen. Enkel liefhebben.

Met in witte handschoentjes gestoken vingers legt de bibliothecaris de boeken voor me neer, origineel en in vertaling. In de aangrenzende kamer ritselen pagina’s.

Wie seks wenst te bestuderen dient ook zangles te nemen. Behalve uithoudingsvermogen dient de serieuze minnaar ook het maken

van mandala's en het tekenen naar de waarneming te trainen. Naast de bekende seksuele standjes wordt de seksstudent aangeraden om zelf nieuwe posities te verzinnen door vogels, roofdieren en fantasiebeesten na te doen. Bedpartners blijven verliefd zolang ze elkaar regelmatig en hard bijten. Melk eens per jaar zijn prostaat, bewerk haar G-spot en blijf altijd verbonden. Naast adviezen om het ultieme doel van voortdurende verlichting te bereiken, is de voornaamste tip uit iedere sekshandleiding: eindeloos genot en bevrijdend bovenbewustzijn zijn niet te leren uit boeken.

Mijn wijsvinger strijkt over de onontcijferbare Sanskrietekens. Ik bekijk de illustraties, maar ik zie die twee bezig, in het appartement, soepel als rietstengels.

Een penis fladdert in de lucht rondom een gevleugelde vulva. Het ging vanzelf, had ze gezegd, we werden gewichtloos. Bird had me zomaar uit het niets verteld over hun eerste keer zweefseks. Gewichtloos. Wat had ze dat mooi beschreven.

Ik verlaat de bibliotheek, stap in de stadshitte en kijk omhoog naar de zonverlichte gebouwen. Mijn in de koelte herwonnen kalmte is ogenblikkelijk verdwenen. Al mijn voornemens smelten weg, alle plannen verwateren.

Het is zo heet in de stad dat geen molecuul het lang volhoudt om stil te blijven zitten. Alle inwoners die het zich kunnen permitteren zijn weg, weg op een zeiljacht, weg naar de Hamptons, weg op een eiland.

Zonreflecties in de daken, grilles en ruiten van de voorbijgolvende auto's verspreiden een zee van schitteringen. Bij het zebrapad — *DON'T WALK* — blijf ik als enige daadwerkelijk staan. Het liefst zou ik tegen het stoplicht in slaap sukkelen. Vermoeidheid begint in deze stad met een jetlag en houdt door hitte, herrie, drukkende mensenmassa en inkickende en weer uitwerkende koffie

niet meer op. Maar iedereen hier zet zich voortdurend ergens overheen, grenzen zijn er om te worden doorbroken.

Van een straatverkoper koop ik ijskoffie, en na de laatste slok werp ik de wegwerpbeker in de prullenbak. Het ding zal eindigen op de vuilstort buiten de stad, waarvan wordt gezegd dat het de enige door mensenhanden gebouwde structuur is die zichtbaar is vanaf de maan, al is dat natuurlijk niet waar.

‘Vuilstort zichtbaar vanaf de maan’ is het soort feit dat ik een week geleden nog graag zou hebben verspreid voor mijn werk: contentcreator, micro-influencer, schermwerker. Ik registreerde iedere gedachte, om die vervolgens gefilterd en bewerkt te verspreiden.

Feit: Al het lezen, knippen, plakken, koffiezetten, delen, posten, tweeten, liken en highlighten van de afgelopen jaren voelt opeens als een eindeloze stroom verspilde moeite.

Een feit is iets wat zeker is, en een feit delen is een voorstel om de wereld in te richten conform die zekerheid. Zeker? Het voelt opeens alsof iedere keer dat ik de afgelopen jaren een feit heb gepost — *ping* — om via satellieten en door de atmosfeer bij anderen terecht te komen — *whoosh* — dat er op dat moment ook iets tegenovergestelds ontstond. Iets wat juist niet kon worden verspreid, alleen verstoep. Onzeker, maar toch waar, begon een soort omgekeerd feit bij de ontvanger en kwam bij mij terecht zonder dat er een modem of satelliet aan te pas kwam. Zonder geluidseffecten, meldingen of notificaties werd een immer groeiend schaduwuniversum volgestopt met ondeelbare antifeiten. Een antifeit is iets wat onzeker is, een mysterie, een suggestie dat de wereld ook heel anders kan worden voorgesteld.

Bij het appartementengebouw aangekomen werk ik me in een waas van vermoedheid de negen trappen op. Bij iedere verdieping een adempauze.

Wat ben ik eigenlijk in New York komen doen? Amerika is het land van de nieuwe start. Ik heb mijn baan en huur opgezegd, relatie verbroken, bezittingen tijdelijk gestald, socialemedia-accounts verwijderd en van mijn spaargeld een ticket naar New York geboekt. Ik heb genoeg spaargeld voor drie maanden. Sabbatical. Rust. Ik kan het nietsdoen deze zomer in elk geval oefenen.

Had je verwacht hier antwoorden te zullen vinden, vraagt het koperen kijkgaatje in de deur. Dat je hier gemakkelijk boven jezelf zou kunnen uitstijgen?

Ik open de deur, ik zie hen tweeën en sluit de deur ogenblikkelijk weer tot een kier, en zie ze nog steeds.

Antifeit: Midden in de kamer zag ik Steven met Bird in zijn armen, samen bloot en een meter boven de grond met onder hen niets dan lucht.

ONGRIJPBAAR — MATERIEEL

Het is 14:48. Het wonder is vier minuten oud.

Van een ogenschijnlijk onbegrijpelijk onderwerp kan door middel van omtrekkende bewegingen, fragmenten, aforismen, beelden en verhalen alsnog een begrip worden gevormd.

De ‘golvend streepje’-emoji (🌀) staat ook bekend als golf, *black squiggle*, Bird, scoliosis, *flow*, stromen, illustreren, zien, krom, *bumpy* en frequentie. Een andere emoji tussen twee golfjes krijgt vleugels (🌀🦋🌀). Samen met een lichaamsdeel betekent het golvend streepje dat in dat lichaamsdeel tintelingen worden gevoeld (🌀🦵). Er worden zinnen mee gemaakt als ‘we zitten in een zwarte golf’, ‘ik bevind mij op jouw golfengte’, ‘een stroom die eindeloos overgaat van jou naar mij en weer terug’, en ‘*forever new relationship energy*’ (🌀🌀🌀). Het golvend streepje wordt in Azië veel gebruikt als variant op een gewoon liggend streepje, waarbij het ruimte maakt voor een toevoeging of een gerelateerd onderwerp. Vaak wordt 🌀 gebruikt als symbool om aan te geven dat een ander karakter of een andere stem aan het woord komt.

Birds eerste vlucht was thuis, toen ze een oefening uit de les had herhaald. Ze studeerde jazzzang aan het conservatorium van New York.

Tijdens een van de lessen hadden ze met de hele groep in een kring gestaan.

Kun je je hand voelen vanbinnen? Als je hier nog nooit op hebt gelet kan het moeilijk zijn, zei de docent. Kun je iets voelen in je wijsvinger? En dan van je wijsvinger in je handpalm?

Probeer eens of je je hele arm vanbinnen kunt registreren, ging de docent door. Misschien word je een lichte tinteling gewaar. Dan je andere arm. En je benen. Dat is: aanwezigheid.

Let nu ook op wat je ziet, wat het ook is, zie alles maar kijk nergens naar. Niets ontgaat je, maar je blik blijft nergens aan plakken.

Birds blik ontmoette die van de jongen tegenover haar, een knappe jongen met een afro die later in musicals zou spelen. Hij keek haar speels bestraffend aan waardoor haar blik nog langer bleef plakken.

Voeg je gehoor toe: vang alles op, maar luister nergens naar, zei de docent. En let nu op je adem, stel je voor dat je je adem niet alleen naar je longen, maar via je bloedsomloop door heel je lichaam voelt gaan. Al doe je dit maar een minuut, je kunt van alles voelen stromen.

Bird had het logisch gevonden. Ze deden dit soort oefeningen dagelijks in de klas, staand of liggend. Met alleen hun aandacht of ook met hun handen, in hun eentje of met elkaar. Vaak moesten ze wrijven over hun buik, gezicht en hoofd.

Thuis was ze de oefeningen gaan herhalen. Iedere ochtend wreef ze over haar lichaam. Als ze geen bodylotion in huis had, gebruikte ze olijfolie. Als de olie op was alleen haar handen. Als ze geen zin had om op te staan, stuurde ze liggend haar aandacht door haar hele lijf en ook daarvan begon haar huid te tintelen. Schaduwlied-kozing.

Ze kon voelen dat het leven dat ze wilde dichterbij kwam: zingen als beroep, Carnegie Hall, geen bijbaan meer. Ze wist niet waar ze het aan had verdiend, maar dat gevoel mocht niet in de weg zitten van de verwezenlijking ervan.

Soms kon ze zich nog mee laten voeren in angstwekkende kolkingen van onzekerheid en daardoor kon ze stokken. Ze herinnerde zich vaag zichzelf gezien te hebben, heel vroeger, van boven in de kamer neerkijkend op haar eigen kleine lichaam, opgevouwen in een hoek, ineengedoken voor een dreigende, voorovergebogen figuur. Haar lichaam was toen gestokt en zijzelf was op onverklaarbare wijze lichaamloos omhooggestroomd.

Tijdens de ademlessen leerde ze bewust omgaan met wat ze toen onbewust gedwongen was geweest te doen. Beheersing lerend kon ze ditmaal in verbinding blijven met haar lichaam en toch loskomen van haarzelf.

Ik voel me pas vrij, vrij van alle vormen van bondage, van werk, van de netwerken die me aan de grond houden, als ik in de touwen

hang, vertelde een Japanse bondagekunstenaar tijdens een workshopweek. Door middel van zelfsuspensie — jezelf met een touw aan een been of een arm ophangen in de lucht — voer ik een performance op, zei de kunstenaar, maar tegelijkertijd geeft het me een gevoel van onafhankelijkheid. Ik kan niet meer zonder dat gevoel.

Bird was ook afhankelijk geworden van zo'n gevoel van onafhankelijkheid. Maar zij had er geen touwen voor nodig. Voor Bird was het zoets als innerlijke zelfsuspensie, haarzelf ophangen aan touwen van zelfopgewekte stroom.

Thuis in bed herinnerde Bird zich de vele handen die ze had gevoeld, van geliefden, masseurs en zichzelf. En ook de vroegere, kleine handen van een buurjongen die zonder woorden toestemming had gekregen te tasten wat er bij haar zat.

Haar handen waren zo met haarzelf bezig dat ze er geen huisgenoten, publiek of lezers bij kon gebruiken. Toen ze tintelingen kon voelen waar ze maar wilde, lagen haar handen muisstil. Het waren al die eerdere handen die haar voor een moment optilden. Wat ze ooit als bescherming had moeten toepassen, had ze vanuit beheersing geleerd. Een doe-het-zelftechniek voor verlossing. Een handsfree orgasme, ademgasme. Ze voelde geen matras meer, geen lucht, geen ogen, toen ze vanuit het midden van de kamer omlaagkeek naar haar bed.

